

Előszó

A Szentírás gyakran buzdít a megtérésre. Jeremiás próféta szólt a Jeruzsálemi Templom udvarán a néphez, és kérte őket, hogy térjenek meg, mert másként utoléri Jeruzsálemet az Isten büntetése: a Templom és a város elpusztul. Hallgatói dühbe gurultak, különösen a papok és az álpróféták – mert a Templom ellen beszélt. Talán sokan úgy gondolják, hogy a megtérés az Újszövetséghez tartozik. Mi meg vagyunk keresztelve, keresztények vagyunk, miért kellene megtérnünk?

Szent Pál megtérésének az Apostolok Cselekedetei béli elbeszéléséhez az egyik biblikus egy nagyon érthető képet használ: amikor Pál leesett a lóról, akkor összetört benne az „ego”. Igen, ez a megtérés, amikor összetörik az „ego”, és már az Isten vezetése igazítja az életünket. Pál, amikor szakított az ószövetségi kultusszal és legalizmussal, akkor új életet kezdett. Megtapasztalta, hogy a szabadságra vagyunk meghívva. A megtért ember nagy élménye az elnyert szabadság. Pál apostolnál ezt az első megtérést újabb megtérések követték. Szembetalálta magát a rabbinikus hagyományt

követők gyanakvó tekintetével, ugyanakkor a keresztény közösségek bizalmatlanságával is. Ekkor nehéz volt számára a „szabadságra vagyunk meghívva” gondolat megélése. Az első megtérés felszabadító élményét, hogy újra megélhesse – visszautasítások, hajótörések, bilincsek közepette is – újabb Istenhez fordulás, a megtérés mélyebb valóságának a megélése tette lehetővé. A megtérés nem egy egyszeri esemény a hívő ember életében, hanem szüntelen feltétele az előrehaladásnak, a kitartó hűségnek.

Ez a kiadvány, amit kezében tart az Olvasó, hiteles szerzők visszhangjaként keletkezett. Bátorításként íródott, hogy ne fáradjunk bele a hűségre törekvésbe, valamint a hitből fakadó szabadságunk ne szürküljön el, hanem életünknek egyre mélyebb tapasztalata lehessen. Egyházunk ne színtelen, szomorú arcú intézmény, hanem eleven közösség legyen a jelen társadalmunkban!

Pécs, 2024. 08. 04.

Bíró László püspök

Bevezető

Idén tíz éve, 2014-ben került sor első alkalommal az „Útközben – a második megtérés” lelkigyakorlatra. Azóta az ország számos helyén megtartottuk ezt a lelki hétvégét, kis templomtól (Dombóvár, Kertvárosi templom) a nagy székesegyházig (Veszprémi Bazilika) egyaránt. Egyszer valaki azt mondta, hogy „tananyagga kellene tenni minden felnőtt, hívő életet élő keresztény ember számára”. Ennek a gondolatnak fényében, továbbá a 10. évfordulóról megemlékezvén adom kézbe ezt a könyvet, hogy erősödjünk meg a hitben (vö. Kol 2,7) és ha elakadtunk, induljunk újra útnak.

Napjainkban egyre többször halljuk ezt a kifejezést: „tervezett elavulás”. Mivel az életünk részévé vált tárgyaink egyre hamarabb elromlanak, és a javíttatásuk többbe kerül, mint egy új készülék megvásárlása, ezért tapasztaljuk is ennek a fogalomnak a gyakorlati megvalósulását.

Egy filmben beszámoltak arról, hogy a főszereplő mérnöknek elromlott a nyomtatója. Elvitte több szer-

vizbe is, de mindenhol azt tanácsolták, hogy vegyen inkább egy újat, mert azzal anyagilag jobban jár. De a főszereplő ebbe nem nyugodott bele, alaposan utánajárt a dolognak...

Az Isten szolgálatában eltöltött két évtized során számos olyan esettel találkoztam, ahol a hozzám forduló emberek elmondták, hogy valami „elromlott”, nem tudnak már úgy hinni, mint korábban, megváltozott a lelki életük – mégpedig hátrányosan. Szerettek volna segítséget kapni, de elakadtak. A világból származó gondolat kezdett erőt venni rajtuk, hogy nincs értelme, nem is lehet „megjavítani” a kialakult helyzetet, hanem „újat kell venni”. Ez, az „új vétel” általában egy másik istenkapcsolatot jelentett, amely a korábbihoz képest visszaesést mutatott, vagy akár az Istentől való elfordulást – mindenképpen egy negatív választ a felmerült problémára. Nem tudták, hogy van pozitív felelet is, ez a helyzet lehetőségé is válhat a lelki növekedésre.

Teológusként, majd mentálhigiénés szakemberként is egyaránt kerestem a választ elakadt testvéreim számára. Tudtam, hogy Isten jó, és ezért kell lennie egy Tőle jövő megoldásnak. Mivel időközben én is „belekerültem a tervezett elavulás sodrásába”, nekem is válasz-

út elé került az életem. Saját magam miatt is alaposan utána kellett járnom a dolognak...

Ebben a könyvben arra a kérdésre keresem a választ, hogy a „tervezett elavulás” a lelkünkben történetekre is igaz lehet-e, azaz a hitben, saját személyes hitemben is megtörténik-e. Ha igen, akkor a „használd és dobd el” elvet kell-e alkalmazni szükségszerűen, vagy van-e más, „fentről jövő” megoldás? Az analógiával élve: én sem nyugodtam bele, nem akartam „újat venni”!

A könyvben megtörtént eseteket mutatok be – természetesen a hozzám forduló testvéreknek nem a valódi nevével –, amelyek segítségével személyessé, közelivé hozom ezt a történéssorozatot. Mindegyik segítő kapcsolat esetében teológiailag is megvilágítom az adott kérdést. Bízom benne, hogy az Olvasó fejezetről fejezetre haladva megtalálja a választ, majd pedig elfogadja a kihívást, és megteszi a szükségessé vált lépéseket.

Tartalommutató

Előszó	5
Bevezető	7
1. „Gyertek, kövessetek!”	10
2. „Önmagamtól az Istenhez”	19
3. Saját történetem	26
4. „Önmagamtól...”	32
5. „...az Istenhez” („Jézussá válni”)	51
6. Lelki út a második megtérés után	59
7. Ha mégis üldöznék Jézus munkatársait...	67
Végül: köszönet és hála	73
Jegyzetek	75

